

HELENA: (*ga zavzeto gleda.*)

PRIMOŽ: Grem. Obril se bom najprej.

HELENA (*še v prejšnjih, nedognanih mislih*): To vem tudi sama. (*Vstane*): Ti pa kar greš. Kaj misliš, da bo zato kaj drugače? Misliš, da se bo že s tem kaj odločilo? Nič. Enkrat me boš že moral vzeti s sabo. Vsaj v kino.

PRIMOŽ: Enkrat že. Ampak odločitev je pravzaprav na tebi.

(Z A T E M N I T E V)

(Konec sledi.)

PESMI

Niko Grafenauer

MRTVA POKRAJINA

Opustelo drevje se je zgrbilo vase,
skrita žalost postilja v njem.
Zrak je molčečen
v višinah.
In svetel hlad rosi
z umirajočih zvezd v dolino, nad katero je noč
zložila svoja črna krila.

V votlih prsih dreves
so včasih gnezdile ščebetajoče ptice
in je bilo slišati
zelene činele, pošepetavanje listja
v vetru.
Kako so drhtela drobna srca žuželk,
kako so se razpredale koreninice hrepenenja v ljudeh
in njihove temne oči
je kakor srh
prešinjala pesem.

Ne pripovedujte ničesar o tem.
Dobro je. Ptice
se bodo vrnile v temnem valu
in drevje bo neopazno odložilo s sebe
beli vodeni blišč.

TIHI SMO IN OBCUTLJIVI

Čez črna okostja dreves
se ne potoči več šumenje,
kakršnega so nam jeseni darovale.
Trd mir počiva
na runu posušenih trav.
Polnoč je med ptiči.
Smrt je legla na palubo pokrajine.

Bili so dnevi,
ko sem videl
listje
nasmejjano v travi in plivkajoče ptice
v zelenem mraku dreves.
Videl sem
večerno sonce med vejami (za očmi
mi je vstajalo novo sonce, svetlejše od onega).
Videl sem
noči uperjene vame z očesci kresnic in
svetli dim mesečine
v zraku.

In pred njimi,
pred neizrekljivimi nočmi tiste jeseni,
je pokleknila moja duša.

ODPRI SE KAKOR PESEM

Pesem je bila
polna ptic in zrak je drhtel
od nežnega pozvanjanja
njihovih kril. Pesem je bila najina,
a so jo ptice odnesle s seboj.

Kaj bova
brez svojih pesmi, ki niso bile dosti večje od tišine
in ne tako prozorne kakor duša.
Kaj bova
brez svojih pesmi.

Bodi ti
moj žalostni september,
da te bom ljubil in zraven pisal
(zdaj v tem skobcu samote)
najino novo pesem.
Bodi premrta ptica
v mojih rokah
in jaz bom dober s teboj,
tako dober s teboj.

LIRA

Dobro je, če si
neznaten list, z nežnimi ustnami dneva ljubkovan.

In si prav majhno pozorno uho,
da občutiš
matico tišine, ki se ves čas povrača
na najmolčnejši cvet.

Tih si,
kakor so zvezde vznotraj in vse,
kar se s skrivnostmi omejuje, tudi smrt.
A v duši skrivaš pesem kot prvino, ki se
spreletajoče oglasi ob prvem
tenkem vzgibu vetra.